

*Boven Gent rijst, eenzaam en grijsd 't Oud Belfort, zinbeeld van 't verleden,
Somber en grootsch, steeds stom en doods, treurt de oude Reus op 't veld van heden,
Maar soms hij rilt en eensklaps gilt zijn bronzen stemme door de Stede.*

Albrecht Rodenbach   Roeselare 1856 -1880

Starten doen we vandaag aan het Dampoortstation. Een heksenketel van jewelste; bus, auto, fietser en voetganger, iedereen wriemelt, wroet en boort zich een gaatje door een chaotische verkeersdrukte... De rood-witte GR 128 leidt richting St.-Machariuskerk en de ruïne van het huis van de Spaanse gouverneur. In een oase van rust ligt een uniek stukje Gents verleden. Op de plaats waar Leie en Schelde samenvloeien bevinden zich de overblijfselen van de eens zo machtige St.-Baafsabdij. We kruisen het park waar vroeger de abdijkerk stond. Sinds kort is de abdijkerk verrezen, niet in steen wel in... groen. Het zijn 5 meter hoge haagbeukzuilen die de kerk evoceren en waar vroeger het altaar stond prijkt nu een podium. We steken de kaai over en de Slachthuisbrug voert over de Leie. In het verlengde van deze brug ligt de Van Eyckbrug die de Benedenschelde kruist. Hier lag en ligt nog steeds de wieg en bakermat van de stad Ganda. De Visserij laten we links liggen en nemen een leuk wandelpad achter de huizen. Alhoewel het stedelijk landschap erg gesloten is geven het water (waarop ondertussen regendruppels zich heerlijk thuis voelen) en het groen van de tuintjes een gevoel van ruimte. Het jaagpad wordt gevolgd tot onder het viaduct en de nieuwe fietsers- en voetgangersbrug over de Schelde. Op het Gentbruggeplein pronkt de kerk van de H.H. Simon en Judas Thaddeus uit 1875. De Meersemdries dartelt naar de onverharde Meersemwegel en een verkaveling piloteert richting viaduct E17. Tijd voor een "pis en plas " terwijl een waterig zonnetje ons schuchter gezelschap komt houden. Sportcomplex Driebeek, het Rattendalepark, de Rietgracht, een reeks volkstuintjes... één open ruimte: De Gentbrugse Meersen. Het is één van de groenpolen (grote park- en natuurgebieden) die in de nabije toekomst ruim 240 ha zullen omvatten. Veel bedrijvigheid is er vandaag niet, maar aan materieel en materiaal zeker geen gebrek. We lopen min of meer parallel met de Schelde en trippelen voorbij de geboortebosjes van 2008 en 2009 met in de verte de Scheldedijk en de Heusdenbaan. Blikvanger in het decor is een gebouw uit het Interbellum in vrij slechte staat en aan renovatie toe (nu Thais restaurant). De stroom wordt overbrugd richting Heusdendorp met de H.- Kruiskerk uit 1845. Door riante parktuinen en voorbij een voetbalveld maken we kennis met het oudste huisje van Heusden namelijk het Tolhuisje uit 1653. Er volgt nu een meer eentonig stuk tot de brug over de E17. Van hieruit wel mooi zicht op de Damvallei. Hoewel in vieren gedeeld door de aanleg van de verkeerswisselaar met ring rond Gent (R4) en E17 is het een uniek natuurgebied. De Damvallei zelf is een laagveen gevormd door enkele verlande meanders van de Schelde, bloemrijke, vochtige hooilanden, turfputten, wilgen- en elzenstruweel. De vallei was rond de eeuwwisseling niet meer het natuurmonument dat ze ooit geweest is. Door het uitdoven van de natuurlijke dynamiek en teloorgang van het kleinschalig landschapsbeheer verdween een schat aan bijzondere fauna en flora. Knorrende magen maken het duidelijk dat het vandaag eens "Balegemse noene" zal worden. De kantine van de voetbalploeg van Destelbergen is dan ook de gezellige plaats om de resten van de knapzak aan te spreken en door te spoelen. Met de kerk en het gemeentehuis loopt het door een riante beukendreef richting park en kasteel Te Lande. Verder kasteel Succa op wiens grondgebied de Calvarieberg Bergenkruis werd ingeplant. Deze bedevaartplaats met halfronde ommegang van 14 kruiswegtaferelen dateert 1898. Park en kasteel Notax, reeds vermeld in 1313 sluiten de gelederen. De Nachtegaalstraat laat ons nog even flirten met de N70 Gent – Antwerpen. Nog een wirwar van straatjes en we staan voor de toegangspoort van het Groot St.- Elisabethbegijnhof. Vroeger gelegen in het midden van de stad werd in 1873 begonnen met een nieuwbouw op de St.-Baafskouter. Architect Arthur Verhaegen tekende een middeleeuwse

ommuurde stad, geïnspireerd door de zogenaamde neogotiek waarbij de Brugse architectuur als voorbeeld diende. Minder dan 2 jaar later toverde hij 80 huizen, 40 conventen, een groothuis, een infirmerie, een kapel en een kerk uit zijn mouw. Begijntjes zijn er hedendaags niet meer maar de verstilde rust in deze “stad in de stad” is uniek... Als dit geen prachtig sluitstuk is voor deze zeer gevarieerde dagstapper... Met een gebruikelijk natje en droogje wordt in het ontmoetingscentrum van St.-Goriks nog nagekaart over een succesvol 2016. De voorzitter gooit het programma voor 2017 zo maar op de tafel... en iedereen blij.

Bij leven en welzijn tot in de winter van 2017 en gedenk “De tijd loopt als zand door je vingers!!!!”.